

HET VRIJDAGINTERVIEW MONIQUE VAN STOKKUM

Kijken in verwondering

Monique van Stokkum maakt al haar hele leven kunst. Papier en verf trokken haar als kind al. Ze begon met tekenen en is daar nu bij terug. Lesgeven doet ze niet of nauwelijks meer. De vrijgekomen tijd vult ze met het runnen van een bed & breakfast. „Ik leef daar helemaal van op.“

Peter Deurloo
Boven-Leeuwen

Op de gevel van het huis van kunstenares Monique van Stokkum in Boven-Leeuwen staat sinds een jaar niet alleen 'atelier', maar ook 'B&B De Slaapmus'.

Slaapmus?

„Hiernaast woonde vroeger een man met de bijnaam De Mus. Daarom hebben huizen hier mussennamen gekregen. Mussenhof, Tussenmus, Mustang. De bed and breakfast zijn we vorig jaar begonnen. Ik leef er helemaal van op.“

U had een bijzondere jeugd?

„Ik ben geboren op de Hoge Hoenderberg in de bossen van Groesbeek.

Mijn vader had daar een soort conferentieoord met hotel. Je keek daar prachtig uit over de Mookerhei. Maar ik wilde niet de horeca in en mijn zussen en broers ook niet. Want je hebt dan geen gezinsleven. Mijn vader werkte van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Ik speelde altijd alleen thuis met veel volwassenen om me heen. Ik zat niet op de kleuterschool. Dat heb ik wel jammer gevonden. Ik zat en zit heel veel in mijn eigen wereld.“

Vandaar de kunstzinnigheid?

„Het geïsoleerde wonen maakte dat ik later met verwondering naar de wereld keek. Dat is nog steeds zo. Heel veel speelt zich dan af in je hoofd. Ik uit dat niet in gewone taal, maar in beeldtaal. Ik ontwikkelde verbeeldingskracht en fantasie. Als kind was ik al niet gelukkiger te ma-

Ik speelde altijd alleen thuis met veel volwassenen om me heen

ken dan met verf, potloden en papier. Op de lagere school in de derde klas mochten we vingerverven. Heel bijzonder, want alles lag strak vast. Toen konden we ineens vrij aan de gang. Dat sloot precies bij mij aan.“

In de jaren 70 deed u de kunstacademie. Dat waren de jaren waarin alles anders moest.

„Techniek was er toen taboe. Figuratief werk ook. De schildertechniek moest je maar zelf ontdekken. Het ging om het concept, om het ontwikkelen van ideeën. Gelukkig kon ik terecht op de alternatieve academie van Ben van Pinxteren. De trends van de academie gingen daaraan voorbij.“

„Ik kreeg later, toen ik les gaf op De Lindenberg, nog vaak stagiairs van de kunstacademie in Arnhem. Van hen hoorde ik de verhalen. Pas tegen het eind van de vorige eeuw was er weer aandacht voor het ambacht, voor de techniek. Dat was eerder taboe, maar je hebt het wel nodig.“

U heeft altijd lesgegeven?

„Ja, ruim 27 jaar in De Lindenberg. En in mijn atelier. Ik ben vorig jaar gestopt, na vijftig jaar. Ik geef alleen nog cursussen in De Paulus in Winsen. Ik ben ook nog vakdocent geweest en betrokken geweest bij Edu-Art.“

U bent teruggekeerd bij uw oude liefde, het tekenen. Daar heeft de dood van uw zoon in 2005 een belangrijke rol in gespeeld.

„Hij heeft er zelf voor gekozen. Het was een donderslag bij heldere hemel. Ik ben na zijn dood meteen gaan schilderen, schrijven en tekenen. Een portret van Valentijn hangt in mijn atelier. Hij kijkt mee. Hij is er altijd bij.“

„Ik heb er tien jaar over gedaan om het gevoel weer te pakken te krijgen. Ik schilderde voor zijn dood kleurige, stevige en krachtige mensfiguren op blote voeten. Maar dat kleurige en stevige voelde ik niet meer. Ik gebruikte nooit zwart, en nu vind ik het heel mooi in combinatie met kleur. Ik ben weer gaan tekenen. Dat is direct en ik houd van de materialen. Het schilderen was een worsteling aan het worden. Soms had ik iets moois gemaakt en schilderde ik er overheen.“

De omslag?

„In 2015 ben ik voor het eerst met een vriend in Ierland gaan tekenen. Dat heb ik drie jaar op rij gedaan. Dat was het kantelpunt. In een spierwit atelier met alleen een stoel en een tafel. Niets van mezelf. Wat moet ik nu?“

„Ik ben gaan wandelen en buiten fotograferen. Ben dieper in de dingen gedoken. Ik vond vroeger inspiratie bij de verhalen in mijn hoofd. Nu haal ik inspiratie uit waar ik ben. Uit wuivend riet. Bewegende mensen. Het groeien van de irissen in mijn tuin.“

PASPOORT

Monique van Stokkum werd op 24 februari 1952 geboren in Groesbeek. Ze woont en werkt in Boven-Leeuwen. Van Stokkum volgde van 1971 tot 1976 de Academie voor beeldende vorming en deed haar examens op de academies van Tilburg en Rotterdam. Zij kreeg vier kinderen. Haar zoon Valentijn overleed in 2005 op 25-jarige leeftijd. Van Stokkum is vijftig jaar actief geweest als kunstdocent en had ook haar eigen atelier. Sinds 2013 maakt ze naast schilderijen en tekeningen ook herinneringsobjecten: kleine en grotere beschilderde objecten en kastjes voor het bewaren van herinneringen. Vorig jaar begon ze met haar partner een B&B.